

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3943/2020
08.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Тешић, адвокат из ..., против тужене „Societe generale banka Srbija“ АД из Београда, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 111/2020 од 06.04.2020. године, на седници одржаној 08.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 111/2020 од 06.04.2020. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Шапцу Гж 111/2020 од 06.04.2020. године.

Образложење

Основни суд у Шапцу, пресудом П 1724/19 од 04.12.2019. године, утврдио да је ништава одредба члана 2. став 2.1. тачка 6. Уговора о дугорочном стамбеном кредиту број .. од 29.03.2016. године, закљученог између тужиоца и тужене која гласи: „Административне трошкове банке (једнократна накнада за обраду кредита) 1% од износа кредита платива на дан пуштања кредита у течај у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања“ (став први). Обавезао је тужену да исплати тужиоцу на име стицања без основа износ од 58.656,00 динара, са законском затезном каматом од 29.03.2016. године до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 62.238,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате, у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде, под претњом принудног извршења, док је одбио захтев преко досуђеног, а до траженог износа од 63.344,00 динара, као и у делу тражене законске затезне камате на трошкове поступка од дана пресуђења до извршности пресуде (став трећи изреке).

Виши суд у Шапцу, пресудом Гж 111/2020 од 06.04.2020. године, одбио је као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Шапцу П 1724/19 од 04.12.2019. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена.

Банка има право на наплату трошкова и накнаду банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе (правни став усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 22.05.2018. године).

Према оцени овога суда, побијана другостепена пресуда је у складу са усвојеним правним ставом, због чега нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. а у вези одредби члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Тужба је поднета 09.02.2018. године. У уводу првостепенен пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 58.656,00 динара.

Према томе, како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Како је одредбом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужене није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**